

מסיבה פומבית של ועדת העשור ביום החג

נית הראשונה של ינשופים וחיוכים, שבקה חיים לכל-חי, כמו כמעט כל התוכניות הי טובות האחרות של קול-ישראל. הוא הזמין את יוחנן להכין את הצד המוסיקאלי של התוכנית. היתה דרושה להם זמרת, ש תשיר שיר חדש. למה לא ניקח את ריקה?"

שאל יוחנן באחת הישיבות, כשהוא אזור את כל אומק-הלב שהיה ברשותו באותו רגע, "היא דווקא שרה לא רע."

"לא רע?" שאל צחי בהיסוס, "זה בעצם רעיון. למה לא ניקח באמת את ריקה?"

יוחנן לא רצה לשמוע יותר. הוא רץ ה ביתה, קפץ שלוש מדרגות בבת אחת, נקע את הרגל וצלע אל החדר שלגו. כשהוא נושם ונושף: "ריקה ביום רביעי..."

עד יום רביעי, היה נורא מעט זמן. אמרתי לכם כבר שירושלים היא עיר משונה. בהמשך הולכים לישון, בחמש בערב, לא בכוכר, כדי לישון כל כך הרבה, וזקוקים הירושלמים ל- חומר הרדמה. למטרה זו, קנינו את מבוואות, העתון הספרותי של מפא"י, שבשך חיים כמו ינשופים וחיוכים. בחבאות. פירסם אז ידי שנסון צרפתי, ידי חזר מצרפת באותה תקופה, והתפאר בעובדה זו כאלו עבר ל- פחות את כל הגיוגל של המורה הרחוק בגיפ שבור. יוחנן התישב ליד הפסנתר. אני הקראתי לו את השנסון הצרפתי שידי כתב, והוא חיבר לו מוסיקה.

ינשופים וחיוכים היה שידור חי, כשגמרתי לשיר את ה"בון-סואר", ראיתי חיוך מריר על פניו הקפואות כמעט של צחי. יוחנן נישק אותי ואמר: "היית יופי". כל השאר התכלו בי כאילו היית תקליט משומש ובלתי-שביר שאיראפטר לנפצו בשום אופן, למרות שיש חשק רב לעשות זאת.

יותר לא השתתפתי בינשופים וחיוכים. אולם כשהחל צחי בשידור שלושה בסירה אחת, הייתי כבר אחת המשתתפות הקבועות בתוכנית.

★ ★ ★

תו לכה מכתב

הקשיבו רעי איד הלילה יוד, גולש על פרטס אפולו ובודד.

הרף. הוא התחיל לעבוד בקול-יצוין לגולה ואני הצטרפתי למקהלה. שנינו קיינונו ש- באחד הימים ישלחו אותנו לשליחות קצרה לגולה, אך לא הצלחנו.

גם הצבא רצה את שלו. בלהקת פיקוד מרכז הכין יוחנן את המוסיקה לכף קוף אחד של משה שמיר, ואני לימדתי את השירים. הקומדיה המוסיקאלית הצליחה מאד ואז הזמין הפיקוד את אהרון מגד לכתוב את פשיטה בכפר. גרעון שמר ביים את המחזה; נעמי, אשתו של גרעון כתבה את הפזמונים, ויוחנן חיבר את המוסיקה.

זה היה שלאגר. כל הארץ שרה את הפזמונים. היינו בשיא ההצלחה שלנו. גר- עון נסע לתל-אביב, ביקר בהנהלת אהל והציע להם - שנה אחרי שהצגנו את המחזה בלהקת הפיקוד - להכין אותו להצגה בפני קהל אורחי.

קבעו זמן להקראה. גרעון ביקש מיוחנן וממני לבוא לתל-אביב ולהשתתף בהקראה. התלוקה היתה כזו: גרעון קרא, יוחנן ניגן ואני שרתי את הפזמונים, כל פזמון בתורו. כשהסתיימה ההקראה, היה רגע שקט. חברי ההנהלה היו נלהבים. "נהדר. אנחנו מקב- לים את המחזה. ריקה תשתתף בתפקיד הראשי. אנחנו נחתים אותו גם על חוזה לעוד שתי הצגות: "הפונדק וכוכב ה- שחר..."

עד אז לא היה מדובר בכלל שאני אשי- תתף בפשיטה בכפר. באהל. בסך הכל הסכמתי לעזור לגרעון וליוחנן לשכנע את ההנהלה לקבל את המחזה להצגה.

הכל התרחש במהירות. עזבנו את הדירה החדשה, סטוף-סוף השגנו בירושלים, עברנו לתל-אביב והתחלנו לחפש שני דברים חסר- ביים: שם טוב לפשיטה בכפר ודירה חדשה. את שניהם מצאנו: למחזה קראנו חמש- חמש הדירה... נו, לא חשוב.

השתתפתי מאה שבועים ושמונה פעם ב- חמש-חמש. יוחנן ניצח על התזמורת וניגן על הפסנתר. מההשתתפות בהפונדק וכוכב השחר ניצחתי בזכות ההצלחה העצומה של המחזה. בכל מקום לשם באתי, ביקשו: "ריקה, את רב האור... ריקה, את תר- נגול..." עד היום מטטררים לי מילות הפזמון ותחי המנגינה בראש: "כל היום, תרנגול בן גבר / התרגש כאפרוח בן שעה. / מה פתאום, תרנגול בן גבר / מתרגש כאפרוח בן שעה / בחצר על ראש גל הזבל / הוא הכיר, כיר, כיר, / אהה, פרגינות נפלאה: / על גל הזבל, / אהה, / הוא הכיר פרגינות נפלאה."

הפסקתי להשתתף בחמש-חמש רק כש- הייתי כבר בחודש השמיני להריוני. הספקתי עוד להשתתף בקורס של "לידה ללא פחד", להכין קצת חיתולים, מיטה לתינוק, לקרוא כמה ספרי פסיכולוגיה חשובים שאינני זוכרת בדיוק היכן שמתו אותם, ולהזמין מונית כדי להגיע בזמן לבית החולים ב- קריה.

"לידה", אמרה האחות והושיטה לי צרור מעוטף.

תל-אביב. בשביל תול-כל-מכתב - האר- כיון של השירים הטובים.

★ ★ ★

שלאגר ב"אהר"

פה נספר על בר במרכז העיר בין הכיכר ובין הקולנוע ואם אהה סתנו ככה פוגש מכיר אולי תגיד לו כי

הוא בעלי הוא קדוש, לפחות בתמונה. יוחנן אוהב לצייר ולפסל, ומכיוון שבינתיים לא קנו ממנו תמונות ופסלים, אנו תולים את הכל בדירתנו. זהו דיוקנו של יוחנן.

יבוא גם הוא אל תוך הבר ושם נשתה כוס יין מר ולקול התוף והגיטרה נספר...

לפני אפטר ימים שלמים. יוחנן ואני יכולים לספר על חדרים מרוהטים ב- מרתפים ובעליות נג, על בעלות-בית יקיות ועיראקיות, על כאלה שלא סבלו אורחים בזמן שהן עצמן היו מארחות אותם מח- צות ועד הבוקר, או על בעלת-הבית ב- טלביה שהיה לה כלב כל כך גדול, עד שהוא כמעט אכל את הכלבה שלנו, את דדה הקטנה.

יוחנן הרחיב את שטחי עבודתו בלי

אחרי הצגתו של הפיני גיאן עם הצ'יטבאטיס וכל מחזרה, אנו מתכוונים להציג בעונה הקרובה מחזה פיני.

רק קול מסתורי בדממה מהדהד טוק-טוק, טוק-טוק. היתה בפרדס משפחה אלמונית, היתה בו לידה חמודה זיכנית. לבה הקטן ענבלו כך הניד טוק-טוק, טוק-טוק.

הייתי אז במצב-רוח נורא מחורבן, המ- שכתי ללמד בבית-הספר לילדים קשי- חינוך, הצלחתי לארגן מקהלה בבית-הספר, הגעתי לתוצאות טובות, אך בכל זאת לא הייתי מרוצה.

מחוז ההגרות מפעל הפיס, או הלהקה ה- מזרחית של לילית נאגאר, לא הצליחה עדיין שום הצגה ירושלמית למשוך קהל. בכל

יוחנן הקדוש

ליד שולחני יושב אני / וכותב לי ככה סתם / והשיר עדיין לא תם... את השיר הזה כתב דוד בורגשטיין, שאז בן 7. אני מקחה שהוא לא כועס עלי, על שאני מפרי- סמת את יצירתו, שאני כבר הספקתי לשיר בקול-ישראל.

כמובן שחלק מן השירים היה נורא. ילדים בני עשר כתבו על כך שהם רוצים "לשתות את דם האויב", לרצוח, להרוג ולהשמיד. את אלה לא שרנו. אבל את השירים הטובים אנחנו שומרים: אולי הילדים שכתבו אותם ירצו לכתוב פעם על עצמם בהעולם הזה, מי יודע?

אם כן, הכתובת היא: "ריקה ויוחנן וראי,

וך איי
הועיל
ידי נש
פרטים
ותי ה-
לאותה
הודעת
אנחנו?
ימיקא?
באופן
רדעה
הי-
גון הש-
ועוד
של שער
הסמניה
תי תער-
ציתי לפ-
דב. אך
זם, פנש
גם הוא:
מחפשת
יזון. אני
תכונן ל-
להתחיל
לי שה-
בכיתה
יארתי לי
ביותר. לי
זבל הת-
מה מתר-
י ארבעה
תברר לי
שייחונן.
תי להמ-
די יישבו
בני 18.
יר ב-17.
לרחוב עם
מתנפל
מה של-
לא ידע
יית השם
נדתי שני
שאו עוד
ידיעות ש-
יד בתיאט-
ראשון
הנה נעים
טל פנסים
בכל
רה כי גם
תושבים ל-
חברייכנסת,
את אלה
היה עובד
חבר משהו
קטע מר-
דות שהיו
שנה.
דאי, רציתי
חרי כל כך
ייה, רציתי
בנגינה על
שידור על
לסדר לי
של יצחק
את התוכ-